

Eestima, meie väikene kodukene

Kui see võistlus oleks ette näinud joonistust Eestimaast, kujutaksin oma pildil traditsioonilistes Eesti rahvariietes eite ja taati, kes on parasjagu keset musta põldu kartuleid kõplamas. Eemalt on näha nende väikest armast tarekest sooja suitsu oma korstnast välja puhumas. Talulapsed jooksevad riburadapidi maasikapeenarde vahel. Õue peal siblivad kanad. Lambatalled keksivad rohumaa suunas, kus puhkavad teised karjaloomad. Kõik on nii tuttav, kodune ja turvaline. Selline on minu silmis ka meie kodumaa.

Kui oleks tegu aga lulevõistlusega, mahutaksin oma värssidesse kõik Eestima 1000 järve, 1500 omanäolist saart ja kindlasti kõik 7000 jõge. Kümneid salme võiksin moodustada ainuüksi meie metsadest. Kirjutaksin rääkivatest puudest, metsavanast, haldjatest, nõidadest ja tarkadest metsaloomadest. Inspiratsiooni saaksin kindlasti Eesti hiiglama suurest rahvalaulude kogust. Loobiksin sisse eestlaste geniaalseid vanasõnu nagu näteks: "Ei ole viga, kui peremees siga, kui sulane siga, siis palju viga", või siis, „Kui sitasti, siis uuesti!“ Ja ma võiksin jäädagi oma kirjutuslaua taha istum ja muudkui trükkima.

Rääkimine on siiski palju kiirem viis oma tunnete ja mõtete edastamiseks. Seepärast soovin just öelda: "Kallis Eesti kodumaa, palju õnne sünnipäevaks, lehvigu sinu lipp kõrgel, olgu sinu rahvas terve ja töökas, olgu järgmisel aastal 50% asemel 51% Eestimaast metsamaa! Kuid mis kõige tähtsam - olgu sinu põllud viljakad, tarekene soe ja lapsed head!"

Aitäh!

Kaidi Liivamägi 10M